

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 525

Τιμή Φδλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ΄.

Τηλ. 628.280

1 Σεπτεμβρίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΕΝΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΔΙΩΓΜΟΥ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Ἐν θλίψει καὶ συνοχῇ καρδίας πληροφοροῦμεθα καθ' ἐκάστην περὶ τῶν νέων διωγμῶν κατὰ τῆς θρησκείας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν. Κατ' ἐγκύρους καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίας ἡμετέρων καὶ ξένων περιοδικῶν ἐκδόσεων καὶ ἰδιαίτητα Γαλλικῶν τοιούτων οἱ χριστιανοὶ διώκονται ἐν Ρωσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1959 καὶ ἐντεῦθεν, κατὰ τὸν πλέον ἀπηνῆ καὶ ὑποῦλον τρόπον. Μυρίαι ὅσαι μέθοδοι ἐπινοοῦνται πρὸς δίωξιν καὶ τελείαν ἐξαφάνισιν τούτων, ὥσπερ ἐπρόκειτο περὶ ἀναρχικῶν παραγόντων, κατεργαζομένων τὸ κακὸν καὶ ἐπιδιωκόντων τὴν διάβρωσιν καὶ κατάρρευσιν πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ ἀξίας.

Ἡ ἀτομικὴ ἐπαφή, αἱ διαλέξεις, ὁ τύπος, τὸ ραδιόφωνον καὶ ἡ τηλεόρασις, οἱ ἐπιστήμονες καὶ ἡ οἰκογένεια, οἱ κοσμοναῦται, οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ ἐξωμόται ἱερεῖς, αἱ ἀντιτελετουργίαι, αἱ ἀπηλλαγμέναι θρησκευτικοῦ χρώματος καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα μέσα ἐπιστρατεύονται ὑπὸ τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν τοῦ καθεστώτος πρὸς ἐκρίζωσιν τῆς θρη-

σκευτικῆς πίστεως ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν πιστῶν.

Ἀλλὰ ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῶν σκληρῶν διωγμῶν τούτων; ἀποτελεῖ ἀλήθειαν ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ μαρτυρικός καὶ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς» ἀνθίσταται μετὰ κρητοφυχίας ἀξιοθαυμάστου καὶ προσεύχεται ὑπὲρ τῶν διωκτῶν του κατὰ μέμνησιν τοῦ Διδασκάλου Του Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν Του προσευχομένου.

Καὶ τὸ συγκινητικώτερον πάντων, ἐξακολουθεῖ νὰ προσέρχεται εἰς τοὺς Ναοὺς πρὸς ἐκκλησιασμόν, ἐξομολογεῖται, μεταλαμβάνει τακτικῶς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, μελετᾷ θρησκευτικὰ βιβλία, καὶ ἐκδηλώνει τὴν πίστιν του παρά πάντας τοὺς ἐμφανεῖς καὶ κρυποὺς διωγμοὺς καὶ συνεχεῖς καταπίσεις. Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο, διότι πρὸς τούτοις ἐπενόησαν καὶ ἄλλο τι οἱ δόλιοι, καταχθόνιοι καὶ κακεντρεχεῖς προπαγανδιστὰς τῆς ἀθεΐας καὶ ἀπιστίας. Καὶ τοῦτο εἶναι ἡ μέθοδος τῆς ψυχικῆς προσεγγίσεως καὶ ἐπιδεί-

ξέως κατανοήσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς πιστοὺς. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἀπέτυχον παταγωδῶς οἱ ἄθεοι κομμουνισταί, καθότι οἱ πιστοὶ τῆς Ρωσίας οὐδέποτε πωλοῦν ἀντὶ πινακίου φακῆς, τὴν εἰς Θεὸν βαθεῖαν πίστιν των.

Καὶ πιστεύουν, ὅτι θὰ νικήσουν ἔχοντες κατὰ νοῦν τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας προφητευθέν: «καὶ πῦλαι Ἰδοὺ οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς»

Οἱ Ἱγέται τοῦ κομμουνισμοῦ, ὡς ἐγκύρως ἀναφέρεται, παραπονοῦνται καὶ διαμαρτύρονται ἐντόνως διὰ τὰ μὴ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα τῆς προπαγάνδας των καὶ ἀνησυχοῦν τὰ μέγιστα διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν προσερχομένων εἰς τοὺς Ναοὺς διανοουμένων καὶ τῆς νεολαίας. Καὶ μετέρχονται μέσα αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς» πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοτεινῶν καὶ φαύλων σχεδίων των. Ἀλλὰ «πρὸς κέντρα λακτίζουν», ἅς τὸ γνωρίζουν, διότι ἡ θρησκευτικὴ πίστις εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐδεμία δύναμις δύναται νὰ ἐκρίζωσιν ταύτην ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ πραγματικότης τῶν πολυετῶν διωγμῶν, οἵτινες δὲν κατέρωθωσαν νὰ ἐξαλείψουν τὴν πίστιν, ὡς ἐπεδίωκον, ἀλλὰ μᾶλλον συνετέλεσαν εἰς τὴν αὐξησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος πολλῶν, νὰ ἀσχοληθοῦν περὶ ζητήματα πίστεως καὶ θρησκευτικῆς λατρείας. Ἄς μὴ ἀποθαρρυνώμεθα, ὅθεν, ἕνεκα τῶν διωγμῶν κατὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν Ρωσίαν, διότι οὗτοι ἐνδυναμώνουν ἔτι πλεῖον τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς σταθεροποιοῦν καὶ καθιστοῦν ἐδραίους καὶ ἀμετακινήτους εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὡς τὸ πάλαι ἐπὶ τῶν εἰδωλολατρῶν αὐτοκρατόρων ἐγένετο καὶ μετὰ τοὺς τότε χριστιανούς.

Μόνον ἅς προσευχώμεθα πάντες, ἅς προσευχώμεθα θερμῶς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν, διότι ὡς λέγει μέγας τις ἄνθρωπος, Ὁ Χριστὸς εὐρίσκεται ἐν ἀγωνίᾳ εἰς Μόσχαν, δι' αὐτὸ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ κοιμώμεθα κατὰ τὸν χρόνον αὐτόν.

ΛΟΓΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

Ἐνας πιστὸς χριστιανὸς δοκιμαζόταν πολὺ σκληρὰ ἀπὸ τίς περιστάσεις τῆς ζωῆς. Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην τὸν εὗρισκαν οἱ πιδ ἀβάσταχτες θλίψεις. Οἰκονομικὲς καταστροφές, ἀρρώστειες, θάνατοι ἡγαπημένων προσώπων, ἀδικίες. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ θμῶς ἦτο μεγάλη. Κάθε φορὰ, πού τοῦ ἐρχόταν καὶ μιὰ καινούργια θλίψις, τὴν ἀντιμετώπιζε μὲ τὰ ἐξῆς λόγια:

— Χτύπα, ἀγάπη Θεέ μου. Ἀξίζω περισσότερα. Οἱ δοκιμασίαι αὐτὲς θάσταξαν ἀδιάλειπτα ἕως τὸ τέλος τοῦ βίου του. Τὴν ὥραν, πού πέθαινε ὁ νέος αὐτὸς Ἰωάννης, εἶπε στὸν πνευματικὸν του: Ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ μοῦ λέγῃ: «ἡ σφρηγιάτης τοῦ χρυσοῦ στεφάνου, πού σοῦ ἐτοίμασα, ἐτελείωσεν».

Ἐνας ἐπιφανὴς ἱεροκλήρυξ, εἶχε τέσσαρες υἱούς, ὅλους ἱεροκλήρυκας. Ὅταν ἐχρειάσθη νὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἔφησε ὡς ἀντικαταστάτην τοῦ τῶν νεώτερον υἱόν του, πρᾶγμα πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ φανοῦν τὰ χαρίσματα αὐτοῦ στὸν ἀριθμῶνα. Ὅταν ὁ πατέρας του ἐπέστρεψε, ἕνας οἰκογενειακὸς φίλος τους, πού ἦτο καλεσμένος στὸ τραπέζι, ἐρωτᾷ τὸν νεαρὸν ἱεροκλήρυκα: Ποῖος εἶναι μεγαλύτερος ἱεροκλήρυξ μέσα στὴν οἰκογένειά σας; Καὶ ὁ νέος, ὃν καὶ εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὸν πατέρα του, γυροῖται, τὸν κυττάζει, καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ λέγει: Ἡ Μητέρα.

Πράγματι ἡ πιστὴ Μητέρα εἶναι ὁ πρῶτος καὶ καλύτερος ἱεροκλήρυξ! Ἄν καὶ δὲν ἀνεβαίνει στὸν ἄμβωνα, θμῶς πόσο ὥραια κηρύττει μὲ τὰς πράξεις τῆς, μὲ τὴν ἀγάπην τῆς, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς, γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα μέσα στὸ σπίτι!

Ὅταν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ διηρῶνε ἕνα φιλολογικὸν περιοδικόν, τοῦ ἔστειλε κάποιος ἀδέξις λογοτεχνίσκος ἕνα ἄρθρον τοῦ γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἄρθρον εἶχε προσθέσει τὴν ἐξῆς παράκληση:

— Ἄν παρέλειψα πού καὶ πού μερικά κόμματα καὶ τελείες, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ βάλετε σῆς.

Καὶ ὁ Οὐγκὼ τοῦ ἀπάντησε: Ἀγαπητὲ φίλε, ἄλλη φορὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στέλνετε μονάχα τὰ κόμματα καὶ τίς τελείες. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ βάλω ἐγώ.

Λέγεται πῶς ἕνας Αἰγύπτιος Βασιλεὺς ἔστειλε ἕνα θῆμα στὸν ὀνομαστὸν Μυτιληναῖον σοφὸν Πιττακόν, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τοῦ ἐπιστρέφῃ τὸ ἄριστον καὶ τὸ χερίστον μέρος του.

Ὁ σοφὸς ἀπέκοψε τὴν γλῶσσαν καὶ τοῦ τὴν ἔστειλε.

Νά, (τοῦ παρήγγειλε) τὸ ἄριστον πού μεταβάλλεται μὲ τὴν συγκοφαντίαν σὲ χερίστο μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Εἶναι ἡ γλῶσσα, πού σὲ ἄλλους μὲν ὁμοιάζει μὲ λύρα ἐπτάχορδον, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐκχύνεται ἡ θεσπεσία μουσικὴ τῆς ἀγάπης, σὲ ἄλλους θμῶς μεταβάλλεται σὲ σειρήνα, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐκπέμπονται οἱ ἀποκρουστικὲς βρυχηθμοὶ ἐνὸς ἐμπαθοῦς παραληρήματος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἐκτός τῆς κλίσεως, τῆς τάσεως, τῆς ροπῆς, τῆς ἐμφύτου δυνάμεως, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει εἰς ἓνα ἕκαστον νὰ προτιμᾷ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἀναδεχθῇ ποιμαντορικὸν ἀξίωμα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ συγχρόνως καὶ ἡ κλήσις, τοῦτέστιν ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία καλεῖ αὐτὸν νὰ ἀποτάξῃται τὰ ἐν τῇ κόσμῳ ταπεινά καὶ χαμαῖζα καὶ νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἰδεολογίαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ποιμὴν, ὁ πνευματικὸς δηλ. πατήρ, πρέπει νὰ εἶναι κλητὸς εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ποιμαντορίας, ὥς λέγει καὶ ὁ Παῦλος (Ἑβρ. 5,4) «οὐ χ ε α υ τ ω τ ι ς λ α μ β α ν ε ι τ ῆ ν τ ι μ ῆ ν, ἀ λ λ' ὁ κ α λ ο ὡ μ ε ν ο ς ὑ π ὅ τ ο ὁ Ἐ σ ο ὕ, κ α θ ὅ τ ῃ κ α ι ὁ Ἄ α ρ ω». Μόνον τότε ὥς ἔχων τὴν κλήσιν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνίσχυσιν αὐτοῦ δύναται νὰ ἀναδειχθῇ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του καὶ νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς πέρας αἰσίου. Ἡ θεία δύναμις ἔρχεται εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἀναπληροῖ αὐτὴν εἰς τὴν ἀνεπάρκειάν της, ἐνῷ ἀντιθέτως, ἐὰν ἀκλητὸς τις προσέλθῃ καὶ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦ ποιμένος καὶ ἐξασκῇ τὰς ἐξουσίας τοῦ ἀξιωματοῦ αὐτοῦ, δύναται νὰ ἀποδῇ καταστρεπτικὸς καὶ νὰ ὑπονομεύσῃ τὰ θεμέλια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ οἰκοδομήματος, εἰς τὴν διατήρησιν καὶ συντήρησιν τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ συμβάλῃ καὶ οὗτος δι' ἔλυν τῶν εἰς τὴν διάθεσιν του δυνάμεων καὶ μέσων. Ὁ ἀκλητὸς προσερχόμενος εἰς τὸ ποιμαντορικὸν ἀξίωμα ὁμοιάζει πρὸς κλέπτην καὶ ληστὴν ἀλλαχόθεν ἀναβαίνοντα καὶ οὐχὶ διὰ τῆς θύρας εἰσερχόμενον. Ἡ διδασκαλία καὶ ἡ εὐγενὴς ἀσκήσις τοῦ ἀξιωματοῦ του εἰς τὸν ἀκλήτον, ὅστις τυπικῶς εἶναι ὑποχρεωμένος εἰς ταῦτα, ἀποβαίνει ξηρὰ καὶ ἄγονα, μᾶλλον εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποκαρδίωσιν τοῦ ποιμνίου ὁδηγοῦντα αὐτὸν ἢ εἰς ἐνθουσιασμόν καὶ εἰς ἔργα εὐαγγελικὰ ὠθοῦντα. Πράγματι ὁ ἄτακτος ὁμοιάζει πρὸς χαλκὸν ἠχοῦντα ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον, ἐὰν δὲν ἔχῃ μεταβληθῇ εἰς πρωτοπύργον ἀγαθῶν ἔργων ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Μόνον τότε δύναται νὰ κατορθώσῃ κάτι τι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διότι ἐὰν καὶ τοῦτο δὲν κατορθώσῃ, τότε τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει πολὺ χειρότερον δι' αὐτόν.

Ἡ κλήσις εἶναι τὸ μὲν Κ α θ ο λ ι κ ῆ, ὅταν ἀπευθύνεται πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ὅποτε οἱ εἰς τὸν Θεὸν πιστεύοντες, λέγονται κλητοί, τὸ δὲ μ ε ρ ι κ ῆ, ὅταν ἀπευθύνεται εἰς ὀρισμένον μέρος ἀνθρώπων, οἵτινες ὀνομάζονται ἐκλεκτοί. Ἐκατέρωθεν ἡ κλήσις εἶναι ἐ σ ω τ ε ρ ι κ ῆ ἢ ἐ ξ ω τ ε ρ ι κ ῆ. Καὶ ἡ μὲν ἐξωτερικὴ δύναται νὰ προσέρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας (ἡ πρώτη λέγεται ἄμμεσος ἢ δὲ δευτέρα ἔμμεσος), ἐνῷ ἡ ἐσωτερικὴ προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἐπιλεγομένης φωνῆς τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴν ἄμμεσον ἐξωτερικὴν ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πάντες ἐκεῖνοι, εἰς οὓς ἀνέτεθσαν ἐν τῇ Π. Δ. ἔργα διοικητικὰ καὶ διδασκικά, οἱ χρηματίζοντες κυβερνῆται, διδάσκαλοι, προφῆται κλπ. ὅπως π.χ. ὁ Ἀβραάμ, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἀαρών, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Νανῆ, οἵτινες ἐξεδήλωσαν προθυμίαν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον εἰς ὃ ἐκλήθησαν. Ὁ Ἡσαΐας, φέρ' εἰπεῖν, ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ λέγοντος «τ ῖ ν α ἀ π ο σ τ ε ῖ λ ω»; ἀπεκρίθη «ὁ δ ο ὕ ἐ γ ῶ, Κ ὅ ρ ι ε, ὅ π ὅ σ τ ε ἰ λ ὀ γ μ ε». Ὁσαύτως καὶ ὁ Ἱερεμίας καὶ

«Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἑτησίᾳ	30.—
Ἑξωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δολάρια	2
»	Ἑτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δεχ.	1

οἱ κληθέντες ἱερεῖς. Ἐν τῇ Κ.Δ. ὁμοίως ὁ Κύριος ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα καὶ ἐβδομήκοντα ἀποστόλους ἀπ' εὐθείας καὶ πλείστους ὅσους ἄλλους ὥς τὸν Ματθαῖον, τὸν Παῦλον, ὅστις λέγεται καὶ κλητὸς ἀπόστολος κλπ. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ φανερά ἢ σιωπηρά, οὐδὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τις χρώμενος ταῖς ἀνθρωπίναις δυνάμεσι, δι' αὐτὸ ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους (10, 16) λέγει: «οὐ χ ῖ τ ο ὕ θ ἔ λ ο ν τ ο ς, οὐ δ ἔ τ ο ὕ τ ρ ἔ χ ο ν τ ο ς, ἀ λ λ ἂ τ ο ὕ ἔ λ ε ο ὖ ν τ ο ς Ἐ σ ο ὕ».

Ἐμμεσος ἐξωτερικὴ κλήσις εἶναι ἐκείνη, ἣν ἐνεργεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἔχει τὰς ιδιότητας καὶ τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθοῦς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διότι μόνον ἐκείνη ἔχει τὸ δικαίωμα, ὃ ἐδόθη αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτῆς, νὰ καλῇ τοὺς ἀξίους τῆς κλήσεως εἰς τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπὸ τὸν ποιμένα ἐξαρτᾶται νὰ φανῇ ἀντάξιος ἢ οὐ, τῆς κλήσεως ταύτης καὶ ἀποστολῆς τῆς λίαν τιμητικῆς δι' αὐτόν.

Ὁ ρ ι σ μ ὸ ς τ ῆ ς ἐ ξ ω τ. κ λ ῆ σ ε ω ς. Ἐξωτερικὴν λοιπὸν κλήσιν λέγοντας ἐννοοῦμεν εἰς τὴν καλοῦσαν αὐτοῦ φωνὴν τοῦ Θεοῦ, τὴν συγκατάνευσιν τῆς συνειδήσεως καὶ τὸν διακαῆ πόθον τῆς ψυχῆς νὰ ἐνταχθῇ τις ἐν τῇ τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τάξει καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ, νὰ ἐγκαρτερήσῃ ἐν αὐτῇ καὶ συνεργήσῃ εἰς τὴν ὥς οἶόν τε χριστιανικωτέραν τοῦ ποιμνίου κατάρτισιν καὶ οἰκοδομήν. Διὰ νὰ δυνηθῇ ὅμως οὗτος νὰ ἀποδῇ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του ὀφείλει: α) νὰ γνωρίσῃ καλῶς ἐκ τῶν προτέρων αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα τῆς ποιμαντορίας, τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ φύσιν καὶ τὸν σκοπὸν. β) Νὰ γνωρίσῃ ἔνθεν μὲν τὰς δυσχερείας καὶ φροντίδας, ἔνθεν δὲ τὰς εὐθύνας καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. γ) Νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἀσκήσῃ τὸ ἔργον του καὶ τὰς συνηθείας αὐτῶν. δ) Νὰ γνωρίσῃ τὰς τῆς ἰδίας αὐτοῦ φύσεως ἱκανότητας καὶ δεξιότητας καὶ νὰ συγκρίνῃ αὐτὰς πρὸς τὸ ἀναλαμβανόμενον ἔργον καὶ ε) Πρέπει εἰς ὅλα ταῦτα νὰ συνεπινεύσῃ καὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ εἰς τὴν καλοῦσαν αὐτόν φωνήν. Μόνον τότε πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἀ ν α λ ἄ β ῃ ἢ ὅ χ ι τ ὸ ἔ ρ γ ο ν.

ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΘΥΜΟΥ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Θέλεις νὰ μάθης πόσον κακὸν εἶναι τὸ νὰ ὀργίζεται κανεὶς; παρακολούθησε ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διαπληκτίζονται εἰς τὴν ἀγοράν. Διότι τὴν ἀσχημοσύνην τῆς ὀργῆς δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὴν ἴδῃς εὐκόλῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, καθὼς ὁ νοῦς σου εἶναι θολωμένος καὶ ὁμοιάζει με μεθυμένον· ὅταν ὅμως σοῦ περάσῃ ὁ θυμὸς, τότε ἤμπορεῖς νὰ ποιητῇς τὴν τιμὴν καὶ εἰς ἐσένα.

Ὅταν δηλ. ὁ θυμὸς ἐράξῃ μέσα εἰς τὸ στήθος μας καὶ ἐξεγείρεται καὶ ἐξαγριούται, τὸ στόμα ἐγείρει φωτιά, οἱ ὀφθαλμοὶ πετοῦν φλόγας, τὸ πρόσωπον φουσκώνει ὀλόκληρον ὡς πρησμένον, τὰ χέρια τινάζονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀτάκτως, τὰ πόδια χοροπηδοῦν κατὰ τρόπον γελοῖον διὰ τοὺς κατόχους των, οἱ ὅποιοι οὐδὲν διαφέρουν τῶν τρελλῶν, οὔτε καὶ τῶν ἀγρίων ὄνων, λακτίζοντες καὶ δαγκάλλοντες. Τόσον ἀπρεπὴ καὶ ἐξευτελιστικὴν ἐμφάνισιν παρουσιάζει ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον κυριεύει ὁ θυμὸς.

Ἀλλὰ φουσκώνει ἡ καρδιά καὶ πληγνύεται ἀπὸ τὰς ὕβρεις, θά μὴ ἀπαντήσῃς. Τὸ γνωρίζω καὶ ἐγώ. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς θαυμάζω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἤμπορουν νὰ συγκρατήσουν τὸν θυμὸν των. Διότι ἐὰν θέλωμεν, ἤμποροῦμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸ πάθος αὐτό. Διατί δηλ. δὲν θυμίζομεν, ὅταν μᾶς ὑβρίζουν ἄρχοντες; Διότι ὁ φόβος ἐξουδετερώνει μέσα μας τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ. Καὶ διατί ὅταν οἱ ὑπηρέται μας ὑβρίζονται ἀπὸ ἡμᾶς, ἀνέχονται τὰ πάντα χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν; Διότι καὶ αὐτοὺς τοὺς συγκρατεῖ ὁ κίνδυνος, ὁ ὁποῖος ἐπικρέματα ἐναντίον των.

Ὅταν λοιπὸν πρόκειται περὶ ἀνθρώπων ἰσχυρῶν, ἀνεχόμεθα ἀκόμη καὶ τὰ ἀνυπόφορα καὶ πρὸς ἐκείνους, πού μᾶς προσβάλλουν, λέγομεν ὁ δεῖνα μὲ προσέβαλεν, ὅχι καὶ σύ· ὅταν δὲ πρόκειται διὰ τὸν Θεόν, οὔτε αὐτὸν τὸν σεβασμὸν δὲν θὰ δεῖξωμεν; Ἄς εἰποῦμεν καὶ πρὸς τὴν φυγὴν μας· ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μᾶς προσευνεῖ τὴν πικρίαν, ὁ ὁποῖος μᾶς παραγγέλλει νὰ σιωπῶμεν· ἄς μὴ θυμίζωμεν λοιπὸν καὶ ἄς μὴ δεικνύωμεν ὀλιγώτερον σεβασμὸν πρὸς τὸν Θεόν, ἀπὸ ὅσον δεικνύομεν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν λοιπὸν σὲ λυπήσῃ κάποιος, φέρε εἰς τὸν νοῦν σου τὰ ἁμαρτήματα τὰ ὅποια ἔχεις διαπράξει πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι μετριοπάθειαν, τὴν ὁποῖαν θὰ δεῖξῃς, θὰ κάμῃς ἐπιεικέστερον διὰ σὲ τὸ Δικαστήριον, τὸ ὅποion πρόκειται νὰ ζητήσῃ λόγον τῶν πράξεών μας. Ἄφετε γάρ, φησι, καὶ ἀφεθήσεται ἡμῖν. Συγχωρήσατε, λέγει ἡ Γραφή καὶ θὰ συγχωρηθῶν αἱ ἁμαρτίαι σας.

Ἐκτός τούτου ἐξέτασε καὶ τὸ ἐξῆς· ἐὰν κάποτε, μολονότι ἐθώμισας, συνεκράτησας τὴν ὀργὴν σου, καὶ ἐὰν εἰς ἄλλην περίπτωσιν, παρεσύρθης ἀπὸ τὸν θυμόν,

καὶ σύγκρινε μεταξὺ των τὰς δύο περιπτώσεις. Πότε σὺ ὁ ἴδιος ἐπήγεσας τὸν ἑαυτὸν σου; ὅταν ἐνικήθης ἀπὸ τὸν θυμὸν ἢ ὅταν συνεκράτησας τὸν ἑαυτὸν σου; Δὲν καταρώμεθα πολλὰς φορές τὸν ἑαυτὸν μας εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν καὶ δὲν μετανοοῦμε πολλύ, διότι ὁ θυμὸς μᾶς παρέσυρεν εἰς ἀπρεπεῖς λόγους καὶ πράξεις, ἐνῶ, ὅταν συγκρατήσωμε τὴν ὀργὴν μας, ὕστερον αἰσθανόμεθα ἱκανοποιῆσθαι καὶ υπερηφάνειαν, ὥσάν νὰ ἐνικήσαμεν κάποιον ἐχθρόν; Διότι νίκη ἐναντίον τῆς ὀργῆς δὲν εἶναι τὸ νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας μετ' ὁ θυμὸν· αὐτὸ εἶναι ἡ χειρότερα ἡττα τὴν ὁποῖαν ἤμπορεῖ νὰ ὑποστῇ κανεὶς. Νίκη εἶναι τὸ νὰ ὑπομείνῃς μετ' ἀναισθησίαν ἐὰν κανεὶς σοῦ κάμῃ κανένα κακὸν ἢ σὲ κακολογήσῃ.

Οὔτε νὰ ἀντιτείνῃς πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ συμβουλεύουν νὰ σιωπᾷς, λέγων πρὸς αὐτούς: Δὲν θὰ ἀνεχθῶ νὰ φύγῃ ὁ τάδε, ἀφοῦ μὲ ἐνέπαιξε· διότι δὲ σὲ ἐνέπαιξε τότε, ἀλλὰ ὅταν σὺ ἀπαντήσῃς εἰς τοὺς ἐμπαιγμούς του. Ἐὰν δὲ καὶ τότε γελάσῃ εἰς ἄγος σου, θὰ τὸ πάθῃ καὶ αὐτό, διότι εἶναι ἀνόητος. Σὺ δέ, ὅταν νικήσῃς τὸν θυμόν, μὴ ζητεῖς τὴν γνώμην τῶν ἀνοήτων, ἀλλὰ νὰ θεωρῇς ἀναγκαίαν τὴν γνώμην τῶν συνετῶν. Ἦ, καλύτερον, στρέψε τὸ βλέμμα σου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖνος θὰ σὲ ἐπαινήσῃ. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος θαυμάζεται ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἐὰν ἔχῃ κανεὶς καὶ χρήματα καὶ κτήματα πολλὰ, ἄς τὰ μεταχειρίζεται ὡς προσωρινὸς κατόχος των, ὁ ὁποῖος ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον χρόνον, εἴτε θέλει εἴτε δὲν θέλει, θὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ. Καὶ ἂν κανεὶς ἀδικηθῇ ἀπὸ κάποιον, νὰ μὴ ὀργίζεται αἰωνίως, ἀλλ' οὔτε καὶ δι' ὀλίγον καιρὸν. Ὁ ἥλιος γάρ, φησιν, μὴ ἐπιδιότω ἐπὶ τῇ παραργισμῇ ὡμῶν (Ἐφ. δ' 26). Δὲν πρέπει νὰ βασίλευῃ ὁ ἥλιος καὶ σεῖς νὰ εἰσθε ὡργισμένοι ἐναντίον κάποιου, λέγει ἡ Γραφή. Διότι τὸ πάθος αὐτὸ καὶ ὀλιγὸς οἰκείας κατέστρεψε, καὶ παλαιὰς φιλίας διέλυσε καὶ δράματα ἀπαρηγόρητα ἐδημιούργησεν.

Ὅταν λοιπὸν σὲ ἀδικῇ κάποιος, μὴ κοιτάζῃς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἀλλὰ στρέψε τὸν νοῦν σου πρὸς τὸν δαίμονα, ὁ ὁποῖος τὸν παρακινεῖ εἰς τὸ κακόν, καὶ ὅλην τὴν ὀργὴν σου στρέψε τὴν ἐναντίον του. Αὐτὸν δὲ ὁ ὁποῖος σὲ ἀδικεῖ, ὁ ὁποῖος παρακινεῖται εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ δαίμονος νὰ τὸν οἰκτιρῇς. Διότι, ἐὰν τὸ νὰ ψευδῶμεθα προέρχεται ἐκ τοῦ διαβόλου πολὺ περισσότερον εἰς τοῦτον φεῖλεται τὸ νὰ ὀργίζωμεθα ἀσκόπως. Καὶ δὲν εἶναι θεσφαίως δυνατόν νὰ ὀργίζεται κανεὶς, ὅταν κανεὶς δὲν τὸν ἐρεθίζει, πρέπει δὲ νὰ τὸ ἐπιθυμῇ καὶ ὁ ἴδιος, ὅταν μάλιστα τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου τὸν κινεῖ εἰς ὀργὴν δὲν φαίνεται.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

ΤΟ ΤΡΙΑΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΕΝ ΤΗ Π.Δ.

Μέρος 9ον

Τὸ τριαδικὸν τῆς θεότητος ὑπεδηλώθη ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ σιωδῶς καὶ αἰνιγματωδῶς 1) ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τρία, ὁ ὁποῖος εἶναι ἱερός, 2) ἀπὸ τὰ ἐξῆς χωρία τῆς Γενέσεως «*π ο ι ή σ ω μ ε ν ἄ ν θ ρ ω π ο ν κ α τ' εἰ κ ό ν α ἡ μ ε τ έ ρ α ν*» (α' 26), «*Ἰ-δού Ἀδὰμ γέγονεν εἰς ἐξ ἡ μ ῶ ν*» (γ' 22) καὶ «*δ ε ὤ τ ε κ α τ α θ ἄ ν τ ε ς σ υ γ-χέ ω μ ε ν αὐ τ ῶ ν τ ῆ ν γ λ ῶ σ σ α ν*» (ια' 7), 3) ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἀβραάμ μετὰ τρία πρόσωπα εἰς τὴν δρὺν Μαμβρῇ (Γεν. ιη'), 4) ἀπὸ τὸν τρισάγιον ὕμνον «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ», τὸν ὁποῖον ἐν ὁράματι ἤκουσε τοὺς ἀγγέλους ὁ Προφήτης Ἠσαΐας φάλλοντας πρὸ τοῦ Θεοῦ ἐπηρμένου ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ (στ' 3), 5) ἀπὸ τὴν ποικίλιαν τῶν ὀνομάτων, τὰ ὅποια ἀποδίδονται εἰς τὸν Θεόν (Ἐλωχέιμ, Ἀδωναΐ, Σαβαώθ, Ἰεχωῶδ), 6) ἀπὸ τὸ «*τῷ Λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν*» (Ψ. λβ' 6, 7) τὸ «*καὶ μετὰ σοῦ ἡ σοφία ἡ εἰδυῖα τὰ ἔργα σου καὶ παροῦσα, ὅτε ἐποίεις τὸν κόσμον*» (Σοφία Σολομ. θ' 9).

Βεβαίως ὅλα τὰ παρατεθέντα χωρία τῆς Π.Δ. δὲν ἀναφέρουσι σαφῶς τὸ τριαδικὸν τῆς θεότητος καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συναγάγουν τοῦτο ἐξ αὐτῆς· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ βίου του ἐχύθη πλήρης φῶς εἰς ὅλους τοὺς τύπους καὶ τὰς ἀλληγορίας τῆς καὶ εἰς ὅσα αἰνιγματωδῶς καὶ σιωδῶς ἐκεῖ ἐδιδάχθησαν. Καὶ διὰ νὰ μὴ μακρυγορῶμεν θὰ φέρωμεν ὀλίγα χωρία ἐκ τῆς Κ. Δ., διὰ νὰ δεῖξωμεν πόση διαστρέβλωσις ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν χιλιαστῶν ὑπάρχει, διὰ νὰ λέγουν περὶ τῆς ὑπερφυσικότητος ταύτης ἀληθείας, τῆς ἀποκαλυφθείσης εἰς τὸν κόσμον, τὴν ὁποίαν τόσον ἐντόνως ἀρνοῦνται, ὥστε περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος νὰ παραδέχωνται καὶ νὰ διακηρύττουν, ὅτι τὸ περὶ αὐτῆς δόγμα «*ἐτιμάζει καὶ ὀνειδίζει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ*» («Καταλλαγή» σ. 112) καὶ ὅτι «*οὐδέποτε διεκηρύχθη διδασκαλία περισσότερον ἀπατηλὴ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Τριάδος*» (αὐτόθι σ. 107). Καὶ ἔτις ἡ διδασκαλία αὕτη ἐκηρύχθη ἀπ' αὐτὸν τὸν Κύριον καὶ παρελήφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Κύριος ἀποστέλλων τοὺς μαθητάς του μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κηρύξωσι εἰς τὰ ἔθνη τὸ Εὐαγγέλιον ζητεῖ ἀπ' αὐτοὺς νὰ διδάξωσι τὴν βασικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ εἰς ταπείνωσι τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ δόγμα τοῦτο. Διὰ τοῦτο λέγει: «*Π ο ρ ε υ θ έ ν τ ε ς μ α θ η-τ ε ς σ α τ ε π ά ν τ α τ ά ἔ θ ν η , θ α π τί-ζ ο ν τ ε ς αὐ τ οὺ ς εἰ ς τ ὸ ὄ ν ο μ α τοῦ*

Π α τ ρ ό ς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁ γ ί ο υ Π ν ε ύ μ α τ ο ς» (Ματθ. κη' 19). Ἡ παράθεσις αὕτη τῶν τριῶν προσώπων ἐν ὁμοτιμίᾳ δὲν δεικνύει σαφέστατα τὴν περὶ Ἁγίας Τριάδος διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας θὰ ἐδίδετο εἰς τὰ μαθητευόμενα ἔθνη ἡ πνευματικὴ τῶν ἀναγέννησις; Οἱ σημερινοὶ ἀντιτριαδῖται, ἔχοντες περισσότερον θράσος ἀπὸ τοὺς τῶν πρώτων αἰώνων, θέλουσι νὰ ἐξοβελίσουν τὴν ρῆσιν ταύτην τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν διεφύλαξεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος καὶ διακηρύττουν ὅτι αὕτη εἶναι παρεμβόλιμος. Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι αὐθαίρετος, διότι οὐδεὶς κώδιξ ὑπάρχει, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ λείπῃ ἡ φράσις αὕτη τοῦ Κυρίου. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ γνώμη αὕτη περὶ φράσεως, ἡ ὁποία εἶναι γνησιωτάτη; Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τῶν ἀντιπροσυνόντων προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὅλα αἱ ἀρνήσεις τῶν περὶ τοῦ Τριαδικοῦ τῆς Θεότητος θραύονται πρὸ τῆς διακηρύξεως ταύτης τοῦ Κυρίου εἰς τὴν σημαντικωτάτην διὰ τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας ὥραν πρὸ τῆς Ἀναλήψεώς του.

Ἐπίσης τὸ Τριαδικὸν τῶν προσώπων ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν εὐχὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «*ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡ μ ῶ ν Ἰ η σ οῦ Χ ρ ι σ τ οῦ καὶ ἡ ἀ γ ά π η τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁ γ ί ο υ Π ν ε ύ μ α τ ο ς μετὰ π ά ν τ ω ν ἡ μ ῶ ν*» (Β' Κορ. ιγ' 13) καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «*κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρός ἐν ἁ γ ι α σ μ ῳ Π ν ε ύ μ α τ ο ς, εἰς ὑ π α κ ο ή ν καὶ ρ α ν τ ι σ μ ό ν α ἱ-ματός Ἰ η σ οῦ Χ ρ ι σ τ οῦ*» (Α' Πέτρου α' 1). Ποῦ εἶναι λοιπόν, ὅτι οὐδέποτε ἐδιδάχθη ἡ διδασκαλία περὶ Ἁγίας Τριάδος, ἐν ᾧ αὕτην ἐδίδαξεν ὁ Κύριος; Ποῦ δὲ εἶναι, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐνεργεῖα τοῦ Διαβόλου ὑπερήφανοι Κληρικοὶ διέστρεψαν αὐτὴν διὰ νὰ δεῖξουν ἑαυτοὺς σοφωτέρους τῶν Ἀποστόλων; (Καταλλαγή σ. 106). Βλέπομεν, ὅτι ὁ Κύριος καὶ οἱ δύο Ἀπόστολοι παραθέτουν ἐν ἰσοτιμίᾳ καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀλλ' ἐκτός τῶν χωρίων τούτων τῶν τόσο σαφῶς περιεχόντων τὴν ὑπεράττην ταύτην διδασκαλίαν, ὑπάρχουν πλεῖστα χωρία εἰς τὴν Κ. Δ. μαρτυροῦντα τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας περὶ τῆς θεότητος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁμολογουμένως πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν κακεντρεχῆ ἀντίληψιν εἰς πάντας τοὺς σημερινούς ἀνιτριαδῖτας διὰ τὴν ἐκουσίαν τῶν τύφλων πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ὁμοίαι πρὸς τοὺς Ἰουδαϊζόντας πρώτους Χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀπέκλειον πᾶσαν ἰδέαν περὶ Ἁγίας Τριάδος.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Εἶναι πλέον ἢ γνωστόν, ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει, λαβοῦσα παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ, χαρίσματα τοιαῦτα, διὰ τῶν ὁποίων δύναται ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς νὰ ἐπιδρῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλου προσωπικοῦ τῆς οἰκογενείας νὰ ἐκτείνῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἐπιρροήν αὐτῆς, ἀρκεῖ μόνον νὰ μεταχειρίζεται ταύτην συμφώνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τοιοῦτοτρόπως αἱ παρακλήσεις καὶ ἱκεσίαι τῆς γυναικὸς ἐξασκοῦν ἐνίοτε ἀκατανίκητον γοητείαν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Τὰ δάκρυά τῆς συγκινοῦν καὶ κάμπουν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν μᾶλλον ἀκαμπτον χαρακτηῖρα τοῦ ἀνδρὸς, τὸν ὁποῖον σῶζυγος τιμία καὶ σώφρων δύναται νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀληθείας.

Ἐπίσης τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εὐρίσκεται μᾶλλον ἀνεπτυγμένον εἰς τὴν γυναῖκα, εἰς τρόπον ὥστε σπανίζου μὲν τὰ παραδείγματα γυναικῶν ἐντελῶς ἀδιαφόρων πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀφθονοῦν ὅμως τὰ παραδείγματα ἀνδρῶν ψυχρῶν καὶ ἀδιαφόρων πρὸς τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα. Σῶζυγος ὅμως ἐμπνεομένη ἀπὸ ἀληθῆ ἀγάπην πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ ἀληθῆ χριστιανικὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς δύναται, ὅπως αὐτὴ γνωρίζει, νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν ἄνδρα καὶ νὰ τὸν συνδέσῃ διὰ γνησίας ἀγάπης πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐντεῦθεν ἀκριβῶς εἶδομεν καὶ βλέπομεν ὅτι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν ἐντελῶς ἀδιάφοροι διὰ τὴν θρησκείαν πρὸ τοῦ γάμου αὐτῶν, κατέστησαν μετὰ τὸν γάμον τῶν μᾶλλον θρησκευτικοὶ καὶ ἐνόησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν καὶ πῶς σοβαρῶς περὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ αἰωνίου μέλλοντός των.

Ἐπειτα ἡ σῶζυγος εἶναι ἡ κυρίως ἐπόπτης τῶν ἐντὸς τοῦ οἴκου. Καὶ εἶναι τὸ μόνον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον θὰ διευθύνῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς ἄμεσον συνάφειαν μετὰ πάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ προσώπων. Τίς κυρίως θὰ διαμορφώσῃ τὰ τέκνα — υἱοὺς καὶ θυγατέρας — καὶ τίς θὰ ἐπιδράσῃ πρωτίτως ἐπὶ τῶν καρδιῶν αὐτῶν; Ἡ μητέρα, ἡ σῶζυγος δηλαδή. Προκειμένων δὲ περὶ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπηρετριῶν, ἀν ὑπάρχουν τοιοῦτοι ἐντὸς τοῦ οἴκου, τίς θὰ μεριμνήσῃ ὥστε οὐδέποτε νὰ ἀκουσθοῦν τὰ ἔκτροπα, οὐδὲ παράπονον καὶ γογγυσμός; Ἡ κυρία, ἡ σῶζυγος δηλαδή. Καὶ τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς εὐταξίας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀγάπης, τῆς εὐσεβείας ποῖος θὰ τὸ δώσῃ; Ἡ σῶζυγος. Ἀλλὰ πότε; Ὁ-

καὶ ἐκλήθησαν διὰ τοῦτο ἀντιτριαδίται, καὶ αὐτοὶ τίθενται εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, διότι ἠθέλησαν ὅλοι νὰ ἀναστηλώσουν τὴν λατρείαν τοῦ Ἰεχωῦά των Ἰουδαίων παραδεχόμενοι οἱ μὲν παλαιοί, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἢ εἰς τῶν προφητῶν ἢ δύναμις τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ νέοι οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν, ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον κτίσμα. Ἀλλ' αἱ ἰδέαι αὗται δὲν διδάσκονται πρῶτην φοράν τὰς ἐδιδάξαν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι Χριστιανοὶ ὁρμώμενοι ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκην καὶ φιλοδοξοῦντες νὰ ἐπαναφέρουν τὸν Ἰουδαϊσμόν διὰ νὰ ἀναμείνουν καὶ πάλιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ Μεσίας διὰ νὰ ἱδρῇ τὴν ἐπιγαίαν του βασιλείαν.

ταν γνωρίζῃ καὶ θέλῃ νὰ ἐκπληρώσῃ πιστῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνει, ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνάφῃ τὸν γάμον αὐτῆς.

Καὶ διὰ τοῦτο δύναται τις μετὰ λόγου νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι γυνή, ἀδιάφορος πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῆς, δύναται νὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκογενειακὴν εὐημερίαν, ἐνῷ τὸναντίον γυνή, γνωρίζουσα νὰ ἐκπληρώσῃ μετὰ σοφίας τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νόμου ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα δύναται νὰ στηρίξῃ καὶ ἀνυψώσῃ τὸν οἶκον αὐτῆς. Τοῦτο δὲ ἐπιβεβαιῶν καὶ ὁ σοφὸς Σολομὼν λέγει: «Σοφαὶ γυναῖκες ὡκοδόμησαν οἶκους, ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσαῖν αὐτῆς» (Παροιμ. 14. 1).

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Νέοι!

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει πρὸς εὐτυχίαν του καὶ πρόδον νὰ ἔχῃ φιλαλήθειαν, ἥτις εἶναι σωφροσύνη περὶ τοὺς λόγους. Ἡ κρυφίνοια καὶ δολιότης ὁδηγοῦν εἰς τὴν διαφθοράν καὶ κακοήθειαν· ἡ ὑπόκρισις εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς ἀπιστίας καὶ προδοσίας. Ἡ ἀγάπη του, λέγει εἰς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀδελφὴ ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία καλύπτει ἀπατηλὰ ὑφάλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ ἀπροφύλακτον πλοῖον ἡμπορεῖ νὰ συντριβῇ. Ἡ ὑπόκρισις σκοτίζει τὴν λάμψιν τῶν καλῶν προτερημάτων· κρημνίζει εἰς τὸ βάθος τῶν κακῶν· ρίπτει τὸν ἄνθρωπον πολλάκις εἰς καταφρόνησιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Χριστιανὸς οὐδέποτε πρέπει νὰ «λέγῃ ἀλλὰ μὲν γλώττῃ, νὰ φρονῇ δὲ ἄλλ᾽ α» (Εὐρπ. Ἀνθ. 451), διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ βάσις τῶν ἀρετῶν. Ἡ ἀπλότης καὶ εὐλικρίνεια εἶναι προσκείμενα μετὰ τὰ θελκτικώτατα κάλλη, τὰ ὁποῖα ἐπισποῦν τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ φιλαλήθης ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τὴν συνείδησίν του καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἀλήθεια, ὡς καὶ αἱ ἐντολαὶ του. Ἡ δικαιοσύνη ἄρα καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι δύο ἀρεταί, ἀφ' ὧν ἀπορρέουν αἱ λοιπαὶ καὶ αἵτινες καθιστοῦν τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς καὶ μακαρίους. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ θεόπνευστος Γραφή. «Κύριε, τίς παροικῇ σὲ τῷ σκηνώματί σου; ὁ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην καὶ ὁ λαλῶν ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ψαλμ. 14. 1—2).

Μὴ ζηλεύετε τοὺς δολίους καὶ φεῖστας. Αὐτοὶ φαίνονται ἀγαθοὶ καὶ προσπαθοῦν νὰ καλύπτουν δι' ἐσωτερικῆς ἐπιπλάστου κομψότητος καὶ εὐγενείας, τὴν ἐσωτερικὴν ἀκομίαν καὶ ρυπαρότητα, τὴν ἀγορικίαν καὶ ἀγένειαν. Ἐξαπατοῦν δὲ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῶν χρόνων, διότι κατόπιν ἀποκαλύπτονται καὶ χάνουν τὴν ἐκτίμησιν τῆς κοινωνίας «καὶ ὡς χόρτος ταχὺ ἐποξηρανθήσονται καὶ ὡσεὶ λάχανα χλόης ταχὺ ἀποπεσοῦνται». (Ψαλμ. ΑΣΤ' 2).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΥΣΙΣ

(Μέρος 32ον)

Ὁ βασικώτερος παράγων τῆς πνευματοποιήσεως τοῦ κατὰ Θεὸν ζώντος πνευματικοῦ ἀνθρώπου ἡ Μοναχὸς εἶναι ἡ στροφή πρὸς τὰ ἑνδοῦ. Διὰ τῆς ἐνδοστροφείας καὶ αὐτοξετάσεως λαμβάνει ὁ αὐτοξεταζόμενος γνῶσιν ἀκριβῆ τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἀνακαλύπτει τὰ πάθη, τὰς ἀτελείας, τὰς ἀδυναμίας του καὶ πᾶν τὸ μεμπτόν, τὸ ἐποῖον ἐμφωλεῖ ἐν ἑαυτῷ.

Ἡ πρὸς τὰ ἔσω αὕτη στροφή, γενομένη κατόπιν θερμῆς καὶ ἐντόνου προσευχῆς καὶ περισυλλογῆς προσκομίζει μεγάλας καὶ ἀνυπολογίστους ὠφελείας εἰς τὸν πνευματικῶς ζῶντα, διότι μόνον διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ἑαυτοῦ ἀθλιότητος δύναται τις νὰ προσδεύσῃ εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἐν καιρῷ τὸν καρπὸν τῶν τριάκοντα, ἐξήκοντα ἢ ἑκατὸν, ὃν ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος παρὰ τῶν ἀγωνιζομένων. Τὸ «γ ν ὦ θ ι σ α υ τ ὀ ν» εἶναι ἡ κυριώτερα προϋπόθεσις τῆς ἀνόδου, τῆς ἀνατάσεως, τῆς πνευματοποιήσεως, τῆς τελειοποιήσεως.

Τὸ «γ ν ὦ θ ι σ α υ τ ὀ ν» ἢ ἄλλως ἢ ἐν Θεῷ ἐσωτερικεύσις ἤγαγε τοὺς Ἁγίους εἰς περιωπὴν ἀρετῆς καὶ μέγα ὄφους ἀγιότητος.

Ὅπως ἐξηγεῖται ἡ φυγὴ εἰς τὰς ἐρήμους, καὶ ὁ ἔρως τῆς ἡσυχίας παρὰ τοῖς Ἁγίοις, οἵτινες ἐν τῇ μονῇ ἐπεδίωκον νὰ γνωρίσουν ἑαυτούς, ἵνα ἐπακολουθήσῃ ὕστερον ὁ ἀγὼν πρὸς ἀποδόλῃν τῶν ψεκτῶν παθῶν, ἢ κἀθαρσίς καὶ ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἔνωσις.

Τὸ «ζ ἡ ν ἐ ν Χ ρ ι σ τ ῷ» καὶ «ἐ ν κ α ι ν ὀ τ ῆ τ ι ζ ω ῆ ς π ο λ ι τ ε ὕ σ θ α ι» ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς αὐτογνωσίας, τῆς αὐτομελέτης καὶ τῆς τελείας ἐσωτερικεύσεως.

Ὁ Μοναχὸς ἢ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἐξετάξῃ ἑαυτὸν καὶ δὲν ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου δὲν δύναται νὰ προκύβῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, διότι ἡ πνευματικὴ ζωὴ δὲν καταξιοῦται τόσον διὰ τῆς ἐξωτερικεύσεως, τῆς ἐξωτερικῆς δηλονότι δραστηριότητος, ὅσον διὰ τῆς πρὸς τὰ ἔσω στροφῆς.

«Ἡ θ α σ ι λ ε ῖ α τ ο ὦ Θ ε ο ὦ ἐ ν τ ὀ ς ὁ μ ὶ ν ἔ σ τ ι ν» διεκήρυξαν τὰ ἀψευδέστατα καὶ πανάχραντα χεῖλη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἄρα, ἐν τῇ ἐσωτερικῷ κόσμῳ ὑπάρχουν μεγάλα πνευματικὰ κεκρυμμένα δυνάμεις, αἵτινες καταλλήλως καλλιεργούμεναι δύνανται νὰ ἀποδοῦν πηγὴν εὐλογίας εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ περιβάλλον του.

Ἐκ τῆς ἐσωτερικεύσεως ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ἀνέρχεται καὶ πράγματοι τὰ μέγιστα καὶ οὕτω ἐντονώτερον ἐκ τῶν ἔσω σπρέφεται κατόπιν καὶ πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς ὄφελος καὶ εὐαγγελισμὸν καὶ τῶν ἄλλων, οἵτινες διψοῦν τὴν ἀλήθειαν, τὸ φῶς, τὴν ἀρετὴν. Ἄς προσπαθήσωμεν, ὅθεν, πάντες οἱ ἐν Χριστῷ βιοῦντες νὰ ἀποκτήσωμεν τὸ «γ ν ὦ θ ι σ α υ τ ὀ ν», διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ δυνηθώμεν νὰ καλλιεργήσωμεν πνευματικῶς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον ἡμῶν, νὰ τὸν καθάρωμεν καὶ ἐξα-

γιάσωμεν, ἵνα οὕτω ὕστερον ἐκ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀκτινοβολίας ταύτης καταυγασθῶσι καὶ ἄλλαι ψυχαὶ ὁδηγούμεναι πρὸς τὸν Χριστὸν, τὸ πραγματικὸν φῶς, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ζωὴν!

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

3) ΜΕΣΩ ΑΡΧΙΜ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΥ ΚΑΛΟΣΚΙΑΜΗ

	Δρχ.	500
Γεώργιος Πιπίνος	»	50
Νικόλ. Γαρδομικήλης	»	40
Βιολέττα Παππᾶ	»	100
Μαρία Τζιράκη	»	150
Βάσω Κατσούλη	»	100
Μαρία Πουλᾶκη	»	100
Μαρία Μαράντη	»	500
Ἀναστασία Προσκυνήτρια	»	20
Ἀνώνυμος	»	20
Λέλα Βασιλάκου	»	20
Μαρία Ρενιέρη	»	50
Μοναχὸς Κοσμᾶς	»	50
Εἰρήνη Πάχου	»	100
Ἀνώνυμος	»	500
Βουγιουκλάκη Σταν.	»	300
Π. Σ.	»	20
Τασία Ἰωαννίδου	»	40
Ἀρετὴ Αἰγινίτου	»	50
Ἰωάννα Παντασσούλα	»	100
Μαρία Κουφοπαντελῆ	»	50
Φωτεινὴ Σισαμίδου	»	20
Μαρία Βενιέρη	»	100
Μαρία Πουλᾶκη	»	50
Εὐαγγελία Κανάρη	»	50
Μοναχὸς Κοσμᾶς	»	100
Μαρία Τζιράκη	»	100
Μαρία Πουλᾶκη	»	50
Φωτεινὴ Σισαμίδου	»	150
Χαριτωμένη Λεβισάνου	»	20
Μαρία Ρενιέρη	»	50
Μοναχὸς Κοσμᾶς	»	100
Μαρία Τζιράκη	»	200
Ἀνώνυμος	»	20
Ἑλένη Βασιλάκου	»	20
Μαρία Ρενιέρη	»	100
Μαρία Πουλᾶκη	»	60
Ἀρετὴ Αἰγινίτου	»	50
Μοναχὸς Κοσμᾶς	»	100
Μαρία Τζιράκη	»	40
Βιολέττα Παππᾶ	»	30
Καλλιόπη Φραγκοπούλου	»	150
Εἰρήνη Λαμπριανοῦ	»	20
Τασία Ἰωαννίδου	»	50
Φωτεινὴ Σισαμίδου	»	100
Μαρία Πουλᾶκη	»	250
Σωματεῖον Εὐποιίας	»	150
Γεώργιος Μπάτσας	»	50
Μοναχὸς Κοσμᾶς	»	100
Μαρία Τζιράκη	»	50
Φωτεινὴ Σισαμίδου	»	20
Μαρία Ρενιέρη	»	

Σύνολον Δρχ. 5.660

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

— Υπό του Σεβ. Διακλείας κ. Ἀκακίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον ὁ Μοναχὸς Ἀντώνιος Γεωργαντᾶς, τὴν 24ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Ἀννης Μαρκοπούλου Ἀττικῆς καὶ εἰς Πρεσβύτερον (Γερομόναχον) τὴν 25ην Ἰουλίου.

— Υπό του Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθη ὁ ἐκ Λαρίσης Νικόλαος Παπασταϊκούδης εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 26ην Ἰουλίου εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς καὶ εἰς πρεσβύτερον τὴν 28ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Λυκαβρύσεως Ἀττικῆς.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Τῶν ἀναγραφέντων εἰς τὴν σελίδα 16 τοῦ φύλλου 523-524

Υπό του Σεβ. Διακλείας κ. Ἀκακίου ἐχειροτονήθησαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον Διάκονον καὶ πρεσβύτερον τὴν 20 ἕως 22 Ἰουλίου ἐ. ἔ. αἱ 1) Γεωργ. Κων. Μπιλιούλης ἐκ Νισελοῦδης Βερροίας καὶ 2) Βασ. Ἐμμ. Ἀθανασόπουλος ἐκ Νεωχωροπούλου Βερροίας.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν ἱερατικὴν σταδιοδρομίαν.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν παρατηρημάτων ἐκινήθησαν ὡς ἀκολουθῶς οἱ κάτωθι κληρικοί:

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος ἅγιος Ἀστορίας κ.κ. Πέτρος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρχιμανδρίτου Πατρὸς Νήφωνος Ἀστυφίδη μετέβησαν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν Πατρίδα, Χίον καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ διάφορα προσκυνήματα. Τὴν 6ην Αὐγούστου ἐλειτούργησαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐπὶ τῇ ἀνακαιμίδῃ τῶν ὁσίων τοῦ αἰοιδήμου Πατρὸς καὶ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Διονυσίου Κολάμβου. Ἐπίσης ἐτέλεσεν τρισάγια εἰς τοὺς τάφους εἰς τοὺς τάφους τοῦ ἀειμνήστου Παχωμίου, κτίτορος τῶν Ἱ. Μονῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τοῦ μακαρίτου Πνευματικοῦ Δαμασκηνοῦ Σωτηρίου κτίτορος τῆς Ἐλεούσης.

Ἐπεσκέφθη τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγίας Ματρώνης καὶ τὸ ἅγισμα τῆς Ἀγίας Μαρκελλῆς.

Οἱ ἐν Χίῳ ἀδελφοὶ Παλαιοημερολογίται ἔλαβον μεγάλην πνευματικὴν ἐνίσχυσιν ἀπασθέντες τὴν χεῖραν τοῦ Θεοφιλέστατου. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ τῆς

ἡμέρας τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος ποὺ ἔδλεπον οἱ Χίοι ἰδικόν των Ἐπίσκοπον.

Μετὰ δεκαήμερον διαμονὴν ὁ Θεοφιλέστατος ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας.

— Αἰδεσ. Γεώργιος Κογκάλας μετέβη εἰς Λουτρίφι Θηβῶν.

— Ὁ νεοχειροτονηθεὶς αἰδεσ. Νικόλαος Παπασταϊκούδης εἰς Δομοκόν.

— Ὁ π. Στέφανος Κριτάκης εἰς Χίον.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 8ην Σεπτεμ. ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ Μπάλλας - Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 10ην Σεπτεμ. ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ Ἀθηνῶν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Μοναδικὴ λύσις

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἱστορικὴ καὶ πολυθρόνητος συνάντησις τῶν δύο Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχηγῶν, τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐπραγματοποιήθη. Κατ' αὐτὴν, πρὸς τοὺς ἄλλους, οἱ δύο θρησκευτικοὶ Ἡγέται κατὰ πληροφориᾶς τοῦ τύπου συμπροσηυχήθησαν ἀπαγγεῖλαντες ἀπὸ κοινοῦ τὸ Πάτερ ἡμῶν. Εἰς ποῖον Κανόνα Ἀποστολικὸν ἢ Πατερικὸν στηριζόμενος ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου ἐτόλμησε νὰ συμπροσευχῇ μετὰ αἰρετικοῦ; ποῖα ἀπόφασις ἢ ὅρος τῶν Ἀγίων ἐπὶ Ὀικουμενικῶν Συνόδων ἐπιτρέπει τοιοῦτον τί; Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες: Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας Κανὼν Θ', τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Κανὼν ΣΤ', Ἀγίων Ἀποστόλων ΕΔ' κ. ἄ. ρητῶς ἀπαγορεύουν τὴν συμπροσευχὴν μετὰ αἰρετικῶν ἐπὶ ποιῇ καθαιρέσεως ἐπὶ Ἱκκλησιῶν καὶ ἀφορισμοῦ ἐπὶ λαϊκῶν. Ἀρα, ἡ ἐνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐπιδιώκεται νὰ ἐπιτευχῇ ἐπὶ ὑποβιβασμῷ τῆς Ὁρθοδοξίας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Οἶκ. Πατριάρχης συμπροσευχεται μετὰ αἰρετικῶν μὴ ἀποβαλόντων τὴν παλαιὰν ζύμην τῆς πλάνης αὐτῶν. Ἡ μοναδικὴ λύσις τοῦ ἐπιμάρχου τούτου ζητήματος εἶναι μόνον ἡ διὰ τῆς ἀποβολῆς ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τῶν κακοδοξίων καὶ πλανῶν αὐτῆς καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῖς τῆς εἰς δόξα τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων ἐδίδαξε. Αἱ συναντήσεις, αἱ συζητήσεις, οἱ θεολογικοὶ καὶ κοινωνικοὶ διάλογοι, οἱ ἐναγκαλισμοὶ καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ δώρων δὲν εἶναι ὁ ἐνδελεχόμενος τρόπος ἐξομαλύνσεως τῆς ὁδοῦ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνώσεως μεταξύ Ὁρθόδοξου καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπάνοδος εἰς τὸ καθεστῶς τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων εἶναι ἡ μοναδικὴ καὶ σωτήριος λύσις πρὸς ἐνοποίησην τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ συγκρότησιν μιᾶς Ἀγίας, Ὁρθόδοξου, Καθολικῆς καὶ Ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας ὡς ἦτο ἡ Ἐκκλησία πρὸ τοῦ ἐπαράτου σχίσματος.

Ἰησοῦ δόσε μου τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην:

Ἄλλοι ἄς ἐπαινοῦνται καὶ ἐγὼ ἄς λησιμονοῦμαι.

Ἄλλοι ἄς προτιμῶνται εἰς ὅλα.

Δός μου τὸν ἐνώτατον βαθμὸν τῆς τελειότητος ἀναλόγως τῆς ἰκανότητός μου, ἐπομένως ἐπὶ τρεφε εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἶναι τελειότεροι ἀπὸ ἐμέ.